

рически субект от самия себе си, на завладелия го непобедим регрес въпреки категоричната презумпция за възход? А дали мъчителният преход на Яворовия лирически човек от физика (*равнища пребулени*) към метафизика (*върх – бездна – пустиня*), от релативност към абсолютен, от човека към свръх-човека, не е една твърде ранна, направо преждевременна реплика към актуалните *нищиеански* тези? От друга страна, обсегът на подобни въпроси, на тази изключително сложна проблематика, би могъл да се редуцира до хипотезата, че „Нагоре, към върха!“ (първоначалното апелативно онасловяване на текста не бива да се подминава – то е симптоматично и отправяща към първата публикувана творба на поета „Напред!“) просто експлицитно проиграва друг, *чужд* поетически „почерк“, че отявлено борави с не-свои гещалти, за да се домогне във финала до качествено различни, уникални тези и внушения. В този смисъл става допустимо и предположението, че Яворов провокативно контаминира чуждата патетика и своя ненадломим скепсис или че дори в случая скепсисът е надпоставен, че е въздигнат в *метапозиция*, че изпълнява функциите на метапоетически елемент...

Всичко изредено дотук около един частен паралел, оказал се неочаквано продуктивен за различни подстъпи към поезията на Яворов, убеждава в многослойната *метатекстовост* на творби като „Нагоре, към върха!“. Образно казано, колкото по-се изкачва Яворовият поетически изказ, колкото по-е устремен *нагоре, към върха*, толкова повече нараства степента на *метаговоренето* в неговата – възприемана обикновено като непосредна, интимна, изповедна – лирика. Надмогането на *равнищата пребулени* на Вазовия поетически *език/кръгозор* означава не освобождение от и изчистване на художническото съзнание от наслоенията на чуждия опит, а точно обратното – всепроникнатост на новите поетови визии от *метапоетика*, нахлуване на неизбежни автореминисценции, чиято проява всъщност не задълбочава разрива с